

ORHUN

Birinci Devre: 1933-1934 İkinci Devre: 1943-1944

**BEN ,
SEN ,
O
YOK...
“BİZ”
VARIZ.**

[X](#) [@](#) [f](#) / otukennesriyat

YAYIN NU: 2104
KÜLTÜR SERİSİ: 1143

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-718-9

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Dizin Editörü: Fatih Dalgacı

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: İmak Ofset

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın AŞ
Akçaburgaz Mah. 137. Sokak Nu:12 Esenyurt/İstanbul
Tel: (0212) 444 62 18
Sertifika Nu: 71320

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Atsız (12 Ocak 1905 – 11 Aralık 1975): 20. asırda Türk milliyetçiliğinin en önemli ismi ve Galip Erdem'in ifadesiyle "Türk birliğinin dev inançlı bekleyicisi" olan Atsız Bey, baba tarafından, deniz subayları yetiştirmiş bir aileden gelmiştir: Büyükbabası Hüseyin Ağa, Gümüşhane'nin Torul kazasının Midi köyünde yerleşik Çiftçioğulları ailesine mensuptu ve askerliğini deniz eri olarak yapmak için geldiği İstanbul'da teskere bırakarak çarkçı kolağalığına kadar yükselmişti. Onun oğlu ve Atsız Bey'in babası olan Mehmed Nâil Bey de güverte binbaşılığına kadar yükselmiş bir deniz subayıydı. Atsız, Mehmed Nâil Bey'in, Trabzonlu Kadıoğulları ailesine mensup Fatma Zehra Hanım'la 1903'te gerçekleşen evliliğinden dünyaya gelen üç çocuğun en büyüğü olarak İstanbul'da doğdu. İlkokula, Latin harfleriyle eğitim verilen Kadıköy'deki Fransız Mektebinde başladı. Bu okulun bir yangınla harap olmasından sonra bu defa yine Latin harfleriyle eğitim verilen Alman Mektebine yazdırıldı. Trablusgarp Savaşı yıllarında, Malatya gambotuyla Süveyş'e sığınan babasının yanına gönderildi ve orada yine bir Fransız okulunda tahsilini sürdürdü. Mehmed Nâil Bey'in İstanbul'a dönmesiyle bu sefer Kasımpaşa'daki Cezayirli Hasan Paşa Okuluna yazdırıldı. Arap harfleriyle eğitime burada başlayan Atsız Bey, ailesinin Kadıköy'e taşınmasıyla tekrar okul değiştirerek Osmanlı İttihad Mektebine gitmeye başlamıştır. Birinci Dünya Savaşı'nın başlangıcında Kadıköy Sultanisinin rüştiye kısmına devam eden Atsız, buradan İstanbul Sultanisine geçmiş, onuncu sınıftayken girdiği sınavda başarılı olarak Darülfünuna kaydolmuş, ardından bir geçiş sınavıyla Tıbbiyeye, orada girdiği başka bir sınavla da 1922'de Askerî Tıbbiyeye girme hakkını kazanmıştır. Y. Hacaloğlu'ndan öğrendiğimize göre; 1921 – 1925 yıllarında haftalık bir mecmua ve bazı günlük gazetelerde "H. Nihâl" ve "Askerî Tıbbiye öğrencisi H. Nihâl" imzalarıyla yazılar yazan Atsız Bey'in, 1917'de İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin maddi desteğiyle çıkarılmaya başlanan, Malta'ya sürülene dek Ziya Gökalp'ın idare ettiği *Yeni Mecmua*'nın, Falih Rıfkı yönetiminde neşredilen sayılarından Kasım 1923 tarihli, "Suallerimiz ve Cevaplar" sayfasında Hüseyin Nihâl imzasıyla bir mektubu çıkmıştır. Mektuptaki, ifadelerinden, Türkçülük fikri gibi, temel antitezlerinin de erken dönemlerde tebellür ettiği anlaşılmaktadır. Hüseyin Nihâl, Mesud Süreyya adlı Arap asıllı bir mülazımın gereksiz yere istediği selamı vermediği için 4 Mart 1925'te Askerî Tıbbiyeden çıkarılmıştır. Bu yüzden de bazı mektuplarında kendisinden "yarı doktor" olarak bahsetmiştir.

Askerî Tıbbiyeden çıkarıldıktan sonra, Kabataş Lisesinde birkaç ay muallim muavinliği yapan Atsız Bey, daha sonra Denizyollarının bir vapurunda kâtip muavini olarak çalışmış, İstanbul – Mersin arasında birkaç seferde bulunmuştur. 1926'da Yüksek Muallim Mektebine ve Darülfünunun Edebiyat Şubesine kaydolun Atsız, buradan Edirneli Nazmi'nin *Divanının* gramer ve sözlüğü üzerine hazırladığı bitirme teziyle 1930'da mezun olmuş, 25 Ocak 1931'de ise Fuad Köprülü'nün girişimiyle Türkiyat Enstitüsünde asistanlığa başlamıştır. Kısa bir süre sonra, 15 Mayıs 1931'de, ilk dergisi olan *Atsız Mecmua*'yı neşretmeye başlamış; dergide, kimi o sırada şöhretli, kimi ileride kendi sahalarında temayüz edecek isimlerle, daha ziyade kültürel ve ılımlı bir Türkçülüğün ilmî çerçevede işlendiği köycü bir bakış açısı egemen olmuştur.

Atsız, Temmuz 1932'de toplanan ve davetli listesinde adı olduğu hâlde katılmadığı Birinci Türk Tarih Kongresinde savunulan resmî tarih tezine karşı ilmî çekincelerini belirttiği için bilhassa Dr. Reşit Galip'in hücumuna uğrayan hocası Zeki Velidi Togan'ın lehine, aralarında Pertev Naili Boratav'ın da bulunduğu diğer yedi arkadaşıyla birlikte, Galip'e bir protesto telgrafi çekmiş ve muhalif olarak mimlenmesine yol açan bu tavrı, Reşit Galip'in Maarif Vekili olduğu sırada, *Atsız Mecmua*'nın 25 Eylül 1932 tarihli son (17) sayısında yayınladığı, Darülfünun hocalarının yetersizlikleri, cahillikleri ve esersizliklerini sert bir dille eleştirdiği bir yazısının da tuz biber olmasıyla, 13 Mart 1933'te Darülfünundan atılmasına yol açmıştır. Birkaç hafta sonra Orhan Şaik'le birlikte Malatya Ortaokuluna Türkçe öğretmeni olarak atanmış, orada yaklaşık dört ay bulunduktan sonra edebiyat öğretmeni vazifesiyle Edirne Lisesine tayin edilmiştir.

Edirne'de görevli olduğu yılların bir hatırası; bir yaz tatilinde, arkadaşlarıyla, asıl amaçları İstanbul'dan yürümek olduğu hâlde, yeterli vakitleri bulunmadığından, Sirkeci'den kalkan Selamet vapuruna binip Çanakkale'ye ve oradan motorla Kilitbahir'e çıkıp yaya olarak bütün savaş alanlarını dolaştıkları bir Çanakkale haccıdır. Bu geziye dair anlatısını, 1933'te Çanakkale'ye Yürüyüş adıyla bastırmıştır. Edirne'de, Türkçülük yolundaki ikinci yayın çabası olarak, 5 Kasım 1933 tarihinden itibaren 16 Temmuz 1934'e kadar dokuz sayı yayınlanacak ve yine resmî tarih tezine dönük sert polemiklere giriştiği için, Vekâlet emrine alınarak öğretmenlikten uzaklaştırılmasına yol açacak ve bir süre sonra da kapatılacak *Orhun* dergisini çıkarttı. Aynı zamanda bu dergide, 1935 yılında yayınlayacağı, *Türk Tarihi Üzerinde Toplamalar* adlı eserini tefrika etmeye başladı. Böylece, kendi tarih tezini, daha önce Rıza Nur ve Mükrimin Halil tarafından kısmen ortaya konulmuş olan bütüncül bir bakış açısıyla sistemleştirmeye başladı. Ona göre Türk tarihi, resmî tezin hilafına, pek çok hanedan eliyle kurulmuş devletlerden değil,

Doğu ve Batı Türkeli'nde egemen pek çok hanedan tarafından yönetilmiş iki devletten müteşekkildi ve hanedanları değil, devleti esas alarak anlatılmalıydı.

Daha sonra çeşitli okullarda fasilalarla öğretmenlik yapan Atsız, 1937'de Tahsin Demiray'ın *Ateş - Çocuklar İçin* dergisinde, pek çok nesli etkileyecek ve Türkçülük yoluna girmelerini sağlayacak olan, Birinci Göktürk Kağanlığı'nın çöküşünü ve Türklerin Kür Şad liderliğinde bağımsızlık için isyan edişini destansı bir dille anlatacağı *Bozkurtların Ölümü* adlı romanını tefrika etmeye başladı; fakat yayın yarım kaldı. Tamamlanması ve kitap olarak neşri, 1946 yılında gerçekleşecekti. Çok ilgi gören romanın, 1949'da *Bozkurtlar Diriliyor* adıyla devamı neşredilecek, burada da İkinci Göktürk Kağanlığı'nın elli yıllık aradan sonra Kutluk Şad tarafından diriltildiği anlatılacaktı. Ayrıca 1940 yılı içinde, *900'üncü Yıldönümü* adlı risalesi ile Sabahattin Ali'nin *İçimizdeki Şeytan* romanına karşı yazdığı *İçimizdeki Şeytanlar* adlı risalesi ve *Türk Edebiyatı Tarihi* adlı küçük hacimli eserlerini yayımlamıştır.

Atsız, Boğaziçi Lisesinde Türkçe öğretmeniyken, daha önce Edirne'de çıkardığı *Orhun*'u, kaldığı yerden, yani onuncu sayıdan itibaren tekrar neşretmeye başlamış, bu dergi de 1 Ekim 1943 ila 1 Nisan 1944 arasında yedi sayı yayınlanabilmiştir. Mart – Nisan 1944'te Millî Eğitimdeki komünist faaliyetleri ifşa edip sorumluları istifaya çağırıldığı ve Başbakan Şükrü Saraçoğlu'na hitaben kaleme aldığı meşhur açık mektupları sonrasında derginin yayını durdurulmuş; öğretmenliğine son verilmesi dışında, itham ettiği Sabahattin Ali'nin kendisine açtığı dava, 3 Mayıs 1944'te Ankara'da milliyetçi gençliğin sonradan Türkçüler Günü olarak anılacak nümayişlerini ve adli tarihimize Irkçılık – Turancılık Davası adıyla geçecek yargılamaları doğurmuştur. Bu davadan sonra uzun müddet işsiz kalan ve Türkiye Yayınevi'nde çalışan Atsız, bu dönemde, muahhar baskılarda genişleyecek olan şiirlerini *Yolların Sonu* (1946) adlı kitapta toplamış; *Osmanlı Tarihleri I* adlı derlemenin içinde, Ahmedî'nin, "Dâstan ve Tevârih-i Mülük-i Âl-i Osman", Şükrullah'ın "Behçetü't-tevârih" ve Âşıkpaşaoğlu'nun "Tevârih-i Âl-i Osman" adlı Osmanlı tarih yazıcılığının erken metinlerini neşretmiştir.

Atsız, Darülfünundaki sınıf arkadaşlarından Tahsin Banguoğlu'nun Millî Eğitim Bakanı olmasıyla 1949 Temmuzunda Süleymaniye Kütüphanesi'ne uzman olarak atanmış ve bir yılı biraz aşkın zaman sonra Haydarpaşa Lisesi Edebiyat öğretmenliğine tayin edilmiş; fakat bir Türkçüler Günü ihtifali dolayısıyla 4 Mayıs 1952'de Ankara'da verdiği "Devletimizin Kuruluşu" başlıklı konferansta, millî tarihe ilişkin kanaatlerini Türkçü bir bakışla anlatmasından rahatsız olan basının tezviriyle öğretmenlikten "muvakkaten" alınıp tekrar Süleymaniye Kütüphanesi'nde görevlendirilmiş, bu "muvakkat" vazifesi emekli olacağı 1969 yılına kadar on yedi sene sürmüştür. Atsız, Süleymaniye Kütüphanesi'nde görevli olduğu yıllarda, çeşitli makalelerinden derleyerek *Türk Ülküsü* (1956) adlı kitabını yayımlamış, 1958'de önce *Akşam* gazetesinde tefrika edilip aynı yıl kitaplaştırılan ve Fetret dönemimize dair acıklı bir şehzade öyküsü olan *Deli Kurt* romanını neşretmiş, Ö.F. Akün'ün verdiği bilgiye göre, 1936'da bir sahafta görüp istinsah ettiği ve daha sonra aslı Berlin'e götürülerek İkinci Dünya Savaşı'nın dağdağası içinde kaybolan, Bayburtlu Osman'ın *Tevârih-i Cedîd-i Mirât-ı Cihân* (1961) adlı eserini, ayrıca Birgili Mehmed (1966), Mustafa Âlî (1967) ve Ebussud Efendi'nin (1968) bibliyografyalarını hazırlamıştır.

Atsız'ın çıkardığı son Türkçü dergi, 1964 – 1975 yılları arasında 143 sayı yayınlanan Ötügen dergisidir. 1972'de, son romanı olan ve daha önce ismini müstear olarak kullandığı; hayatı, kendi hayatıyla büyük oranda örtüşen Selim Pusat adlı askerlikten atılma bir monarşist subayın etrafında gelişen sembolik ve tenasühi bir öyküyü anlattığı *Ruh Adam*'ı yayımlar.

Atsız, Türkçülük tarihinin en önemli figürüdür. Bu sebeple Altan Deliorman Bey, kendisi hakkında kaleme aldığı kitabında, cenazesinden bahsederken haklı olarak "musalla taşında yatanın Atsız değil, Türk milliyetçiliğinin bir devri" olduğunu ifade etmiştir. Büyük Türkçünün ebediyete intikalinin üzerinden çok yıl geçmiş olmasına rağmen yarattığı romantizmin ve edebî kuvvetinin her yeni kuşağı etkilemeyi sürdürdüğünü rahatlıkla söyleyebiliriz. Bunda, şüphesiz bir ömür boyu sarsılmaz bir inançla ve yüksek bir ahlaki salabetle savunduğu fikirlerden inhıraf etmemiş olmasının; kendisini hiçe sayarak milletinin geçmişinde, hâlinde ve geleceğinde fenafillah derecesinde benliğini eriterek varlığını gerçek anlamda ona adanmış olmasının payı büyüktür.

İÇİNDEKİLER

Ölüm, Kan İman, Bilgi, Ateş, Barut ve Demir: Atsız Efsanesinin <i>Orhun</i> Kökleri – İlker Aytürk	IX
1. DEVRE (1933-1934)	
1. Sayı	1
2. Sayı	29
3. Sayı	57
4. Sayı	89
5. Sayı	109
6. Sayı	129
7. Sayı	149
8. Sayı	169
9. Sayı	189
2. DEVRE (1943-1944)	
10. Sayı	209
11. Sayı	237
12. Sayı	265
13. Sayı	293
14. Sayı	321
15. Sayı	357
16. Sayı	385
DİZİNLER HAKKINDA	413
DERGİLERİN İÇERİK DİZİNİ	414
GENEL DİZİN	423

ÖLÜM, KAN, İMAN, BİLGİ, ATEŞ, BARUT VE DEMİR: ATSIZ EFSANESİNİN ORHUN KÖKLERİ

İlker Aytürk

Atsız yirmilerinde ve otuzlarındaiken, yani henüz çok genç sayılabilecek bir yaşta, adı sevgiyle ya da nefretle anılan, yarı gerçek yarı efsane bir kişiliğe dönüşmüştü. Adını saran bu hale ilerleyen yaşlarında daha da genişledi, ölümünden bu yana ise artık yirminci yüzyıl Türk düşünce ve siyasi tarihinin en önemli figürlerinden biri olarak anılıyor. Beşir Ayvazoğlu, kendi yetiştiği yıllarda Türk sağını anlattığı makalesinde, sağın her rengi için Atsız'ın zorunlu bir okuma hâline geldiğini not eder.¹ Nevzat Kösoğlu, İstanbul Üniversitesinde okurken, diğer Türk milliyetçileri onu görüp tanışınlar ve gelip tanışınlar diye ceketinin ön cebinde Atsız'ın kitaplarını taşır.² Atsız'ın ölümünün ardından onun için bir armağan kitabı hazırlayanlardan Osman F. Sertkaya için Atsız, Ziya Gökalp'tan bu yana Türk milliyetçiliğinin yetiştirdiği "hiç şüphesiz" en büyük düşünce insanıdır.³ Genç Atsız'ı bir aşk ya da nefret objesi olarak efsaneleştiren ya Arap asıllı bir subayı selamlamayıp subaylıktan tardedilmek, Dr. Reşit Galip Bey'e protesto telgrafı çekmek, Darülfünun Edebiyat Fakültesi Dekanı Ali Muzaffer Bey'e tokat atmak, Sabahattin Ali'ye düello teklif etmek, Başbakan Saracoğlu'na açık mektup yazmak gibi eylemleri ya da ırkçılık, Türkiye'deki akademi ortamını beğenmeyen bilimcilik, sülaleler üstü Umumi Türk Tarihi tezi, CHP'ye, Kemalizme ve Kemalist milliyetçilik anlayışına getirdiği eleştiriler gibi düşünceleri.

Dikkatle incelediğimizde göreceğiz ki tüm bu eylem ve düşüncelerin kökleri Atsız'ın *Atsız* ve *Orhun* dergilerini yayınladığı uzak geçmişe ama özellikle *Orhun* günlerine gidiyor. *Orhun*'un birinci (1933-1934) ve ikinci (1943-1944) dönemleri ile aradaki fasıla, Atsız'ın gelecekteki şöhretini temin eden yıllardır. Eski dostlarının sol düşmana dönüştüğü, Atsız'ın hem onlara hem de Kemalist rejimin hatalı bulduğu politikalarına karşı aksiyona geçtiği, gelecekte pek değiştirmeyeceği en temel düşüncelerini olgunlaştırdığı zaman dilimi 1930'ların başından 1940'ların ilk yarısına kadar geçen bu dönemdir. Atsız düşüncesinin temel kavramı olan "millî ülkü" de ilk defa bu dönemde ortaya çıkmış ve *Orhun*'da etraflıca tartışılmıştır. Bu nedenlerle spot ışıklarını *Orhun* üzerine çevirmek ve dergiyi yeniden okumak çok yerinde olacaktır. Bugün Türkiye'de sayısı yüzleri aşan Türk Dili ve Edebiyatı ile Tarih bölümlerinde, artan öğrenci sayısı ile birlikte, dergi çalışmaları gözde bir tez ve ödev konusu hâline geldi. Fakat maalesef çalışılan dergilerin büyük çoğunluğunu, okunurluğu ve yaygın etkisi meçhul dergiler oluşturuyor. *Orhun* için bunu kesinlikle söyleyemeyiz. Okunurluğu, dönemindeki yaygın etkisi ve düşünce tarihimiz açısından günümüze kadar gelen tartışılmayacak önemi nedeniyle *Orhun* hem yeniden bir tıpkıbasım ile yayınlanmayı hem de ayrıntılı olarak incelenmeyi hak ediyor.

Bu giriş yazısında âdet olandan kaçınıp, Atsız'ı biyografik bilgilerle tanıtarak başlamayacağım. Atsız üzerine -genellikle dost kuvvetler tarafından- bol bol yazıldı, merak edenler en temel ve güncel birkaç eseri okuyabilirler.⁴ Üzerine çok yazılıp çizilmiş bir konuda yeni ne söylenebilir diye düşünerek, önceliği başka bir konuya vereceğim. Girişin ilk bölümünde 1923-1945 yılları arasında Türkiye'nin siyasi ve düşünce tarihine dair bazı gözlemleri pay-

¹ Beşir Ayvazoğlu, "Türkiye'de Sağcı Olmak", *Türkiye Günlüğü* Nu. 16 (1991), 36-37.

² Osman Çakır, *Hatıralar, Yahut Bir Vatan Kurtarma Hikayesi: Nevzat Kösoğlu ile Söyleşiler* (İstanbul, 2008), 38, 45-46, 66, 68, 85.

³ Erol Güngör, *Atsız Armağanı* (İstanbul, 1976), xviii.

⁴ Ahmet Bican Ercilasun, *Atsız: Türkçülüğün Mistik Önderi* (Ankara: Panama Yayıncılık, 2018); Ozan Karabalak, *Atsız ve Türkçülüğün Yarım Asrı* (İstanbul: Ötügen Yayınları, 2017).

ORHUN
1. DEVRE
(1933-1934)

ORHUN

AYLIK TÜRKCÜ MECMUA

BEN,

SEN,

O

YOK...

"BİZ,"

VARIZ.

1

5 İkinci teşrin 1933

Tanesi 10 Kuruş

Mektuplar ve yazılar mecmua müdürüne, Paralar Edirne Erkek Muallim Mektebi muallimlerinden Ali Oğuz Beye gönderilmelidir.

ORHUN

Yıllık Abonesi
100
Kuruştur.

HER AYIN BEŞİNDE ÇIKAR

SAYI: 1

Sahibi ve Müdürü: H. NİHÂL

5 II. Teşrin 1933

KUŞBAKIŞI:

ORHUN

Hayatın kasırgası arasında herkes bir yol tutarak yürümeye çalışıyor.

Bu kasırga arasında irili ufaklı sesler işitiyoruz.

Bu seslerden kimisi geçmişe hasret çekiyor. Kimisi geleceğe ümitle bakıyor.

Bize yabancı kaynaklardan haykırınlar da az değil.

Kiminin mânâsı hiç anlaşılmıyor. Kimi haykırırken bocalamakta.

Kimisi rengi belli olmıyan bir bayrağın altına çağırıyor.

Biz, bize geçmişteki büyüklüğümüzü anlatan, ilerisi için ders veren ORHUN adını seçtik.

ORHUN geleceğe bakan geçmişin timsalidir.

ORHUN on iki asır öncesinin destanıdır; fakat on iki asır ilerisine kadar yol gösterir.

ORHUN geçmişteki büyüklüğümüzü, gücümüzü gösteren ışıktır; ilerisini de aydınlatır.

ORHUN “dün”, “ün”, “bugün”, “ün”, “yarın”, “ın” timsalidir.

Bu timsal altında toplananlar “zaman”, “ı yapan”, “üç an”, “ın bir olduğuna inanmışlardır.

Gelecek olan günler bugünün gününe karıştıkça vardır.

“Bugün”, dediğimiz her gün ise esasen “dün”,dür.

Bir ip yumağı gibi dönen zamanın ucu geçmişte, bu geçmişte *Turfan* da, *Hoçu* da, *Orhun* dadır.

Medeniyetimizin dalları geleceğin yüksek dehâsında, fakat kökü geçmişin olgun millî şuurundadır.

Duygularını, düşüncelerini, sezgilerini bu kaynaktan almıyanlar, batıdan kültür dilenenler müspet bir şey yaratamazlar.

Gücünü ve yaratıcılığını Türklükten alan bugünün Türk kültürü hasta duygulu, menfi düşünüşlü olamaz, olmamalıdır.

ORHUN dan bize gelen ses marazî ve kozmopolit olmıyan sağlam, erkek, milliyetçi ve hayat fışkıran bir sestir.

ORHUN dan gelen yol *Turfan* dan geçerek *Ankara* ya uğrıyan yoldur. *Ankara*, Adalar Denizinden Altayın daha ötesine kadar uzanan ulu bir varlığın kısaltılmış ifadesidir... Bu yolun arkasında büyük bir ezeliyet, önünde yüce bir ebediyet vardır. Bu ebediyet bir ışıktır: Ankaradan başlar, bütün Orta Asyayı, oradan da cihanı aydınlatır.

ORHUN un yolcuları *iyi insan* değil, İYİ TÜRK istiyorlar... Dünyada maddî, mânevî ne varsa bunlar birer vasıta. Ülkülerin ülküsüne: *her şeyden üstün en büyük Türkiye!*

Bize göre: kâinatı çevreleyen hava Türk kanını kızartmak içindir.

Türk bir vazife için yaratılmıştır. Bu vazife, kâinat Türkleştiği zaman biter. * * *

Mektuplar ve yazılar mecmua müdürüne, Paralar Edirne Erkek Muallim Mektebi muallimlerinden Ali Oğuz Beye gönderilmelidir.

ORHUN

HER AYIN BEŞİNDE ÇIKAR

Yıllık Abonesi
100
Kuruştur.

SAYI: 2

Sahibi ve Müdürü: H. NİHÂL

5 I. Kânun 1933

KUŞBAKIŞI:

Türk Dili

Dil bir milletin en değerli malıdır.

Ordusunu kaybeden bir millet tehlikededir. İstiklâlini kaybeden millet korkunç bir felâkete düşmüştür. Dilini kaybeden milletse yok olmuş demektir.

İstiklâlini kaybeden milletlerin dillerini kıskançlıkla saklamak sayesinde bir zaman sonra yine dirilebildiğini *tarih* bize söylüyor. Halbuki dilini kaybeden bir milletin yine dirildiğine dair bir misal göstermiyor.

Kudretli Asurî devleti ve milleti mahvoldu. Dilini de kaybettiği için yalnız tarih kitaplarında okunan bir varlık olarak kaldı. Asurîlerin onda biri kadar kudretli ve ehemmiyetli olmıyan birçok milletler (Lehler, Çekler, Romenler, Sırlar, Bulgarlar, Finler, vesaire) ise dillerini saklamak sayesinde asırlardan sonra yine dirilebildiler.

Türk dili en eski çağlarda çobandan kağana kadar aynı biçimde konuşulan ve anlaşılabilir güçlü ve temiz bir dildi. İçinde yabancı söz ve kaide yoktu. Halbuki sekizinci asrın sonlarına doğru Çin payitahtını zapteden bir Türk kağanı, milletini kumanda ile manihâizm dinine soktuktan sonra dil eski safiyetini kaybetmeye başladı. Yeni dine, ve yeni dinle gelen yeni medeniyete ait birçok sözler dile girdi. Fakat o zaman dilin bu bozuluşu mevzii kaldı.

Asıl büyük bozuluş bundan iki asır sonra oldu: Yeni bir Türk hakanı yine kumanda ile milletini islâmiyete sokarak Türklere yine medeniyet değiştirtince yeni din ve yeni medeniyetin sözleri Türk dilini bürüdü. Dilimize önce "allah," girerek "Tanrı," yı koydu. Arkasından *Muhammet* geldi. Sonra din dilinden olduğu için müsamaha ile karşılanan kılışe halinde cümleler ve terkipler dilimize doldu.

Bugün de yeni bir medeniyete giriyoruz. Fakat bu sefer geçmişteki acı derslerden uslanmış görünüyoruz. Bu sefer de batı medeniyetinin mümessili olan dillerin dilimizi bozmasına müsaade etmiyeceğiz.

Türk dili bütün dillerden daha zengin ve daha temiz olacaktır. Dilimize konacak bütün yeni sözler Türk kökünden gelecektir. Beynelmilel söz, beynelmilel ıstılah yok... Biz komünistliği, kozmopolitliği, masonluğu, vatansızlığı hatırlatan *beynelmilel* sözünden tiksiniyoruz. Dünyada yabancı dilden söz almamış hiç bir dil yoktur demek

Mektuplar ve yazılar mecmua müdürüne, Paralar Edirne Erkek Muallim Mektebi muallimlerinden Ali Oğuz Beye gönderilmelidir.

ORHUN

Yıllık Abonesi
100
Kuruştur.

HER AYIN BEŞİNDE ÇIKAR

SAYI: 3

Sahibi ve Müdürü: H. NİHÂL

5 II. Kânun 1934

KUŞBAKIŞI:

X MESELESİ

Bir gazete okuyucusunun, elifbemize “ x „ ve “ w „ harflerinin de alınıp alınmaması hakkında ortaya sürdüğü düşünce epey dallandı budaklandı. Birçok kimselerin ve bu arada üniversite hocalarından bazılarının fikirleri soruldu. Netiyce itibarıyla bazıları ecnebi atların asıl imlâsıyla, bazıları da bizim okuyuşumuza göre yazılması icap ettiğini söylediler.

Halbuki elifbemizin eksikliği, tamamlığı mütalea olunurken düşünülecek başka noktalar vardır. O da bugünkü harflerimizin dildeki bütün sesleri çıkarıp çıkarmadığı ve imlâmızın bu haliyle, zengin bir dile yaraşıp yaraşmadığı meselesidir.

Bugünkü elifbemiz bugünkü türkçe için çok eksiktir. Bazen iki sedayı bir tek şekilde gösterdiğimiz için dilimizin zenginliği kaybolmaktadır. Hele iki harfimiz vardır ki onlar için ayrı işaretler kabul olunmadıkça türkçede birçok iltibasların önüne geçmek kabil olmayacak, netiyce itibarıyla da dilimiz yoksul bir dil halinde kalacaktır. Bu iki harf “ açık e „ dediğimiz “ ä „ harfiyle “ sağır nun „ dediğimiz “ ı „ harfidir. Bugünkü türkçede “ e „ ve “ ä „ sedaları için yalnız bir tek “ e „ şekli kabul olunmuştur. Halbuki “ e „ harfi “ ä „ den ayrı ve “ i „ ye yakın bir sestir. Bu yüzden birçok ayrı kelimeler aynı imlâ ile yazılmaktadır. meselâ : memleket mânâsına gelen “ el „ ile, insanın bir uzuv olan “ el „ in imlâsı aynıdır. Halbuki telâffuz itibarıyla birincisini “ el „ diye, ikincisinin “ äl „ diye yazmamız lâzımdır. Keza “ ekmek „ imlâsıyla yazdığımız iki kelime vardır ki hakikatte birini ekmek (malûm gıda), ötekini “ ekmäk „ (tohum) diye telâffuz ediyoruz. Bu misaller pek ziyade çoğaltılabilir. Sayfaların müsaadesizliği yüzünden şimdilik buna lüzum görmüyoruz.

“ Sağır nun „ meselesine gelince: Bu ötekinden daha mühimdir. Bir kere İstanbul Türkleri müstesna olmak üzere hemen bütün dünya Türkleri bu harfi telâffuz ederler. Türkçede daha v, f, h, c harfleri yokken (yani sekizinci asırda) kullanılan bu çok eski harfi yeni elifbemize almayınca yine ikişer ikişer birçok sözleri aynı imlâ ile yazmak mecburiyeti karşısında kalıyoruz. İşte birkaç misal :

Mektuplar ve yazılar mecmua müdürüne, Paralar Edirne Erkek Muallim Mektebi muallimlerinden Ali Oğuz Beye gönderilmelidir.

ORHUN

Yıllık Abonesi
100
Kuruştur.

AYDA BİR ÇIKAR

SAYI: 4

Sahibi ve Müdürü: H. NİHÂL

20 Şubat 1934

EDİRNE MEBUSU ŞEREF BEYE CEVAP

Şeref Bey,

Şimdiye kadar Millet Meclisinde sesinizin çıktığını hiç işitmemiştik. Halbuki 21 - kânunusani - 1934 tarihli Hâkimiyeti Milliyede, bana dair yazdığınız yazıda eski bir müverrih gibi konuşuyorsunuz. Tarihten selâhiyetle dem vurmanın moda olduğu şu zamanda, sizin de hiç bir ilmi selâhiyetiniz olmadan bu mevzua karışmanızı modaya uymak şeklinde telâkki etmekle beraber mesele hem benim şahsıma, hem de Türk tarihinde takip edilmesi icap eden usule ait olduğu için size bu cevabı veriyorum. Benim ileri sürdüğüm ve sizin bir türlü anlıyamadığınız dava (isterseniz *tez* diyin) şudur :

Muhtelif Türk sülâlelerinin zamanlarını ayrı devletlermiş gibi mütalea etmek yanlışır. Bilâkis muhtelif devlet telâkki olunan şeyleri sülâle olarak almalıdır. Almanyada, İngilterede, Fransada nasıl sülâleler birbirini takip etmişse ve bir Kapet, bir Burbon, bir Orlean, bir Habsburg devleti yoksa Türkelinde de sülâleler birbirini takip etmiştir; ve bir Kun, bir Gök Türk, bir Osmanlı devleti yoktur, yalnızca Kun, Gök Türk, Osmanlı sülâleleri vardır. Bazen iki veya daha çok sülâle idaresinde iki veya daha çok Türk siyasi zümrelerinin birbirleriyle çarpışması bu ka-

ideyi bozmaz. Nasıl ki Almanyada düne kadar birçok sülâleler aynı zamanda hâkim oldukları sırada bazen birbirleriyle çarpıştıkları halde Alman Devleti bir devlet sayılıyor idiye, bizde de aynı şekilde bir devlet olmak iktiza eder. Eğer bütün milletler tarihlerini bizim gibi mütalea etselerdi ozaman, meselâ İngilterede iki gül muharebesinde iki devlet bulunması icap ederdi. Keza Fransada kontlukların kuvvetlenip kiral nufuzunun zayıfladığı zamanlarda birkaç devlet birden bulunması lâzımgelirdi. Hele 18-19 uncu asır Almanyası içinden çıkılmaz bir tarih manzarası gösterir ve belki de « *Almanya* » dediğimiz varlığın inkâr edilmesi lüzumu başgösterirdi.

İşte, benim ileri sürdüğüm bu noktai nazar daha anlaşılmadan, münakaşa olunmadan gürültü ile karşılandı. Bir tezin çürük olduğu ancak ilmi delillerle ispat olunabilir, kuru gürültü ile değil. Kuru gürültü ile susturulmak istense bile o yine günün birinde güneş gibi meydana çıkar. Vaktiyle dünyanın yuvarlak olduğunu ileri süren adamın küfürle itham olunması gibi şimdi siz de, sizin kafanızdaki tarih telâkkisinden ayrı bir tez ileri sürenleri âdeta küfürle itham ediyorsunuz. Fakat Şeref Bey, burada size sorulacak bir sual var:

Orhun, Atsız
Mecmuanın devamıdır. Büyük
Türkçülük
ülküsüyle çıkar.

ORHUN

Yıllık Abonesi
100
Kuruştur.

AYDA BİR ÇIKAR

SAYI: 5

Sahibi ve Müdürü: H. NİHÂL

21 Mart 1934

Komünist, Yahudi ve Dalkavuk

Türk Milletinin dışarki düşmanları bütün dünyadır. Bunu tarih bize ebedi bir öğüt halinde hikâye eder. İçerki düşmanları ise üç tanedir: Komünist, yahudi ve dalkavuk.

Komünist, vijdanını yahudi « Marks » a satmış olan vatansız serseri demektir. Amele diktatörlüğünün kurulduğu yerde cennete varılmış olduğunu zanneder. O, bazen bu zamanda samimi olan bir aptaldır. Bazen de samimi değildir, aldatmak için böyle söyler. O zaman da kalleştir. Komünist, dünyada patronla işçi arasındaki hukuk müsavatsızlığını halletmek için ortaya atıldığını söyler. Bunun için de ilk yaptığı iş dinleri, milliyetleri, vatanları inkâr etmektir.

Komünist, dünyadaki bütün meseleleri « mide » ile izah etmek gayretindedir. Ona göre « milliyet » midesi dolu olanların, midesi boş olanları kullanmak için vasıta ettiği bir tuzaktır. Milliyetler kalkarsa dünya cennet olacaktır. Türkiyedeki komünistlerin çoğu Türk değildir. Asıl milliyetini kaybederek Türkleşmiş melezler veya gayritürklerdir. Türk milliyetini kökünden kıracak her hangi bir harekete bunların iştiraki, tahteşşuurlarında yaşayan

« Türke kin » ile izah olunabilir. Komünistlerin bir kısmı züğürtlerdir. Başkalarıyla müsavi olmak için başka çıkar yol göremedikleri için bu dipsiz yola dalmışlardır. Bir kısmı da cinsi hayatlarında ihtibas yapa yapa tereddi etmiş aşağılıklardır. Komünist cemiyette kolayca kadın bulabilmek düşüncesi onları bu yola atmıştır. Bir kısmı, komünist merkezlerinden para ve rütpe alan kabadayılardır. Bir kısmı da budalalardır. Bilmeden, anlamadan, görmeden bu işe girişmişlerdir. Fakat her ne olursa olsun komünist vatan hainidir. Halkının ancak binde biri amele olan ve amelesinden çok başka sınıf halkları ezilmiş bulunan Türkiyede amele sınıfının menfaatlerini müdafaa için ortaya atılmak bahanesi gülünçtür. Onların hakikî maksadı bizi komünist merkezlerine esir etmektir. Sistemli bir tarzda ırkımızı imha eden merkezler...

Komünistlere verilecek cevap şudur: Türkiyede servet haksızlığı ve gayrimişru surette kazanan zenginler varsa bunu düzeltmenin yolu komünizm değildir. Komünizm ileri bir hamle ise bu hamleyle geri, kaba ve ahmak mujik kılavuzluk edemez. Beşeriyetin rehberliğini almanlar

Orhun, Atsız
Mecmuasının
devamıdır.
Büyük Türkçülük
ülküsüyle çıkar.

ORHUN

Yıllık abonesi
100
Kuruştur.

AYDA BİR ÇIKAR

Sayı : 6

Sahibi ve Müdürü : H. NİHÂL

19 Nisan 1934

ALAYLI ÂLİMLERDEN SADRİ MAKSUDİ BEYE BİR DERS

Dört ciltlik tarihin pek çocukça olan yanlışları hakkında yaptığım tenkitlere alaylı âlimlerden hiç biri, tabii, cevap veremedi. Yalnız bu büyük suçun (yani dört ciltlik tarihin) cürüm şeriklerinden Sadri Maksudi Bey, üniversitede verdiği Türk tarihi derslerinin birinde «Orhun değildir, Orhon'dur» diyerek göya bana cevap vermiş oldu ve ilmî otoritesini ispat (!) etti. Saati 25 liraya ders veren ve bir saatte vasatî 2500 kelime söylediği için kelime başına bir kuruş alan Sadri Maksudi Bey demek ki "Orhun değildir, Orhon'dur", diye kırdığı bir ilmî pot için üç kuruş almış oldu. Üç kuruşa ilmî bir yalan.. Ne güzel kazanç ! Türk Milleti yoksul olmasına rağmen Sadri Maksudi Beye daha birkaç 25 lira bağışlayabilir. Fakat buna karşılık ta Sadri Maksudi Beyin, o milletin çocuklarına biraz daha ilmî ve doğru lâf söylemesi icap eder. Ben, aşağıki delillerle bu ırmağın adının Orhon değil, Orhun olduğunu gösteriyorum. O da ya aksini ispata yahut ta cahilliğini bir defa daha itirafa mecburdur. Sadri Maksudi Beyin, cehlini itiraf edecek kadar civanmert olmadığını bilmiyorum. Ancak, bütün alaylı âlimler gibi onun itirafı da susmakla olacaktır.

I — Orhun sözü türkçe metinlerde en eski olarak Moyunçur Kağan âbidesinde geçer. Bu âbidenin şimal cephesinin 3 cü satırında $\text{H} \text{E} \text{M} \text{D} \text{D} \text{H} \text{D}$ şeklinde ve cenup cephesinin onuncu satırında yalnız $\text{D} \text{D} \text{H} \text{D}$ şeklinde Orhun kelimesi zikrolunmuştur. Bu âbideyi bulup neşreden Fin âlimi Ramstedt bu kelimeyi pek doğru olarak Oruqun diye okuyor [1]. Çünkü ↓ harfi

[1] Ramstedt'in bu makalesi Fin - Oğur Cemiyeti mecmuasının 1913-1918 tarihli 30 uncu cildindedir.

Orhun, Atsız
Mecmuanın
devamıdır.
Büyük Türkçülük
ülküsüyle çıkar.

ORHUN

AYDA BİR ÇIKAR

Yıllık abonesi
100
Kuruştur.

Sayı : 7

Sahibi ve Müdürü : H. NİHÂL

25 Mayıs 1934

Gaza Topraklarının Gazi ve Şehit Çocukları

En eski zamanlardanberi gaza toprağı olan Türk Elleri dünyanın sonuna kadar da gaza yurdu olarak kalacaktır. Eski al bayrağımız, sonraki gök bayrağımız, bugünkü ay yıldızlı sancağımız nasıl gazalarla yanmış, delik deşik olmuşsa bu toprağın çocukları da öyle yanıyor, öyle delik deşik oluyor.

Burda her şey bir savaştır. Tabiata karşı, düşmana ve hattâ Tanrıya karşı her günümüz bir gazadır. Yuvasından, ocağından çok uzakta, bir çift şefkatli gözden mahrum olarak sınır boyunda ölen nefer nasıl bir gazanın kahramanıysa, ordunun başındaki keskin kumandan ve tarlasının içindeki sert köylü kadın da öyle bir gazanın giranit heykelleridir.

Bu yurt baştan başa şehitler ve gaziler diyarıdır. Bu vatan bir boydan bir boya tunç heykeller otağıdır. Ne hain komünistin propagandası, ne kahpe yahudinin casusluğu, ne sinsi melez vatan hainlerinin çirkefligi bu tunç heykelliği, bu sarp yalçınlığı deviremez. Bu ebedî heykeli artık, dünyanın nizamını kurmuş olan Tanrı bile deviremez.

Çelik göğsü düşman mermileriyle

Ulu "Tanrı", ma koşmadım,
Bu, gönlümün kederidir.
Kendimden utanıyorum,
Ölsem yeridir, yeridir.

Kırmızılaşırken "Ay",ım,
Lâvlar saçarken "Altay",ım,
Gevşek kaldı paslı yayım,
Ölsem yeridir, yeridir.

Kana susamışken yurdum,
Taşarken ağam, Boz Kurdum,
Ben burda uyusuk durdum,
Ölsem yeridir, yeridir.

ATSIZA YOLDAŞ

kalbura dönen *Kemalettin Sami Paşa*'yı bugünün dünden kalan nankör nesli belki unutabilir. Çünkü onlar Namık Kemalî ve Ziya Gök Alpi da unuttuğular ve unutturmak istemişlerdi. Fakat bugünün yarına hâkim olacak nesli *Çolak Kemal*'in ruh büyüklüğünü örnek alarak maddileştirecektir.

Çolak Kemal!.. Tıpkı

Aksak Temür gibi büyük bir at.. Temüre şeref veren Aksak lâkabını bir istihza silâhı olarak kullananlar bulunduğu gibi ona şeref veren çolaklığı da aynı şekilde öne sürmek isteyenler belki çıkacaktır. Halbuki ne mutlu vatan için çolak kalan büyük askere... Asıl eğlenilecek ve hattâ acınacak olanlar ruh topalları ve namus çolaklarıdır.

ATSIZ

Orhun, Atsız
Mecmuanın
devamıdır.
Büyük Türkçülük
ülküsüyle çıkar.

ORHUN

AYLIK TÜRKÇÜ MECMUA

Yıllık abonesi
100
Kuruştur.

Sayı : 8

Sahibi ve Müdürü : H. NİHÂL

23 Haziran 1934

YİRMİNCİ ASIRDA TÜRK MESELESİ

I TÜRK BİRLİĞİ

Dünya Türkleri yalnız Türkiyedekilerden ibaret değildir. Rusya, İran, Çin, Romanya, Bulgaristan, Yugoslavya, Yunanistan, Rados, Kıbrıs, Suriye ve İrak'taki Türklerin sayısı, en aşağı bir hesapla, Türkiyedekilerin iki mislidir. Mısırdaki, Avrupadaki, şimalî ve cenubî Amerikadaki yaşayan ve her halde birkaç on bin miktarında olan Türkleri de, kadroyu tamamlamak için, bu listeye sokabiliriz.

Umumî istatistikler olmadığı için dünyadaki Türklerin sayısını doğru olarak bilmiyoruz. Düşmanlar, kasdî olarak bu sayıyı azaltmağa çalıştıkları gibi dostlar da körkörüne çoğaltmaktadırlar. Türklerin eskidenberi kalabalık bir millet olduğu hakkındaki düşünceler, tarihî tetkiklerin ilerlemesinden sonra, çürümüştür. Türkleri pek kalabalık gösteren şey onların büyük siyasî rol oynamaları ve cevvaliyetleridir. Hakikatte ise Türkler, bütün kırgınlara rağmen, hiç bir zaman yirminci asırda oldukları kadar çok olmamışlardır.

Bugün Türklerin sayısı hakkında en müspet malûmata yalnız Türkiye ve Rusya Türkleri hakkında malikiz. 1926 da Rusyada ve 1927 de Türkiyede yapılan umu-

mî nüfus sayılarından sonra neşrolunun istatistiklere göre, toparlak hesapla Türkiyede 11.770.000 [1] Rusyada da 16.460.000 Türk vardır. Başka ülkelerde yaşayan Türkler hakkında ise birbirinden pek uzak rakamlar zikrolunuyor. Meselâ Çin Türkistanında yaşayan Türkleri bazıları üç milyon olarak gösterdiği halde bu rakamı on üç, on beş, hattâ on sekiz milyona çıkaranlar bile vardır. Türklerin sayısını çok göstermek temayülünde olanlar, meselâ Rusyada da otuz kırk milyon Türk yaşadığını, Rusların siyasî endişelerle Türkleri az gösterdiğini ileri sürüyorlar. Rusların siyasî endişelerle Türkleri az göstermek istemeleri hakkındaki iddia haklı ve doğrudur. Ancak bunda da mübalegayı kaçmak çok yersiz bir düşünce olur. Ruslar ne kadar çalışsalar 40 milyonluk bir halkı 16 milyon gösteremezler. 20 milyonluk bir halkı belki 16 milyon göstermek kabil olur. Fakat bir milleti, olduğunun yarısı ve hattâ üçte biri kadar göstermek olmayacak bir şey-

[1] 1927 sayımında Türkiyenin nüfusu 14 milyona yakın çıkmıştı. Fakat bunun hepsi Türk değildi. Meselâ 1.184.000 kürt, 134.000 arap, 95.000 çerkes vesaire vardı.

Orhun, Atsız
Mecmuanın
devamıdır.
Büyük Türkçülük
ülküsüyle çıkar.

ORHUN

AYLIK TÜRKÇÜ MECMUA

Yıllık abonesi
100
Kuruştur.

Sayı : 9

Sahibi ve Müdürü : H. NİHÂL

16 Temmuz 1934

YİRMİNCİ ASIRDA TÜRK MESELESİ

II

TÜRK IRKI = TÜRK MİLLETİ

Şimdiye kadar millet'in umumî bir tarifi yapılmamıştır. İctimaiyat âlimleri bu hususta bir şeyler gevelemişlerse de « içtimaiyat » ın ilim olduğunu iddia etmelerine rağmen ilmî bir millet tarifi yapamamışlardır. Bunun sebebi her milletin başka türlü olması ve bundan dolayı başka bir tarife muhtaç bulunmasıdır.

Almanlar milliyette ırkı temel sayıyorlarsa bunun sebebi bir Cermen ırkının var olması ve Alman milletin kuruluşunda esas rolün Cermen ırkında bulunmasıdır. Fransızlar milliyette ırkı inkâr ediyorlarsa bu, onların başlangıcı bir tek ırka dayanmadığı içindir.

Bugün ya millet kelimesinin her millet için ayrı bir mânâ ifade ettiğini kabule yahut ta millet dediğimiz birçok cemiyetlerin millet olmadığını söylemeğe mecburuz.

Millet için ırkı esas kabul edersek Fransızlarla Amerikalılar, dil ve kültürü kabul edersek Belçikalılarla İsviçreliler ve hattâ Çinliler, vatani kabul edersek ya-

hudiler bir millet değildir. Ohalde millet nedir? Burada önce şunu kabul etmeliyiz: Bizce yalnız Türk milleti vardır. Bunun için de yalnız onun tarifini yapmak lâzımdır. Başkaları bu tarifi çerçevesine sığmasa da ehemmiyeti yoktur. Türkler için milliyet her şeyden önce bir kan meselesidir. Yani Türküm diyecek olan adam Türk neslinden olmalıdır. Türk nesli de tarihen malûm ve meşhur olan Türklere dir. Sibiryanın buzlu bir bucağında yaşayan bir Saka veya Litvanyada yaşayan bir Kıpçak Türktür. Sakanın dili bize pek aykırı gelebilir, Litvanyalı Kıpçak çoktandır öz dilini unutup Litvan diliyle konuşmuş olabilir. Fakat onlar kanca Türk oldukları için Türktürler. Bunun için biz onlara bir yakınlık duyarız. Fakat yabancı kan taşıyan bir insan türkçeden başka dil bilmese bile, o Türk değildir. Bunu şöyle bir misalle izah edebiliriz: Memleketimizde epeyce zenci vardır. Bunların hepsi Türkçe konuşur. Bazılarının dili tam bir İstanbul şivesidir. Başka dil bilmezler.

ADRES
Feyzullah Cad. 13
Maltepe (Kartal)
İstanbul

ORHUN

Aylık Türkçü Dergi

ABONE
Yıllığı 250 K.
Altı Aylığı 150 K.
Yabancı Ülkeler için
iki misli

Sayı : 10

Sahibi ve Müdürü : Atsız

1 Birinciteşrin 1943

T Ü R K Ç Ü L Ü K

Türkçülük, Türk milliyetçiliğinin adıdır. Kelimenin sonundaki ek, yerine göre mensupluk, sevgi, taraftarlık gösteren bir ektir. Türkçülük de Türk sevgisi ve taraftarlığı demek olduğuna göre kelime, yerinde kullanılmıştır. Başka milletlerin Türk taraftarlığı ve Türk sevgisi bu kelimeyle ifade olunmaz. Zaten başka milletlerin Türk'ü sevmesi de gerçekten bir sevgiye değil, geçici bir nezakete, menfaat icaplarına, siyasî zaruretlere işarettir. Hakikî olarak Türkü Türkten başkası sevemez.

Türkçülük bir ülküdür. Ülküler, milletlerin manevî gıdasıdır. Ülküsüz milletlerin en talihlisi niha-yet silik ve sönük kalmaya mahkûmdur. Eğer bu millet talihli de değilse onun sonuncu yenilmek, ezilmek, haritadan silinmek, hattâ yok olmaktır. Ülküler hakikatle hayalin karışmasında doğmuş olan, düne bakarak yarını arıyan, milletlere hız veren ve uğrunda ölünen büyük dileklerdir. Milletler ölebil-dikleri kadar yaşamak hakkına maliktirler.

Türkçülük, büyük Türkelinde Türk uruğunun kayıtsız - şartsız hâkimiyeti ve istiklâli ile Türklüğün her yönden bütün milletlerden ileri ve üstün olması ülküsüdür.

Bu ülkü, geçmişte birkaç kere gerçekleşmişti. Büyük Türkçülük ülküsü ve inancı ile yetişen gençlik sayesinde yarın yeniden gerçek olacaktır. Türkçülük dün bir kaynaktı; bugün çaydır. Yarın coşkun bir ırmak olacak ve önünde, yabancı duygu ve düşüncelerden gelen bütün engeller yıkılacaktır.

Türkçülük dört kaynaktan geliyor :

- 1 — Kökü çok eski olan ve Türk uruğunun şuuraltında yüzyıllardanberi yaşayan milliyetçilik;
  - 2 — Tanzimattan sonra, Avrupadaki milliyetçiliklere benzeyen halkçı bir hareketin bizde de tatbik olunmasını isteyen milliyetçilerin hareketi;
  - 3 — Devletimizin içindeki yabancı unsurların ihaneti dolayısıyla doğan tepki;
  - 4 — Türklerin 200 yıldanberi çektikleri büyük sıkıntılar ve geçirdikleri felâketlerin verdiği uyanıklık.
- Bu dört kaynaktan gelen düşünceler birbiriyle karışıp yağrularak bugünkü Türkçülüğü ortaya çıkarmıştır. Türkler, Türkçülükle güçlenecek, kurtulacak, ilerliyecek, yükselecektir.

Bir millet yükselmek iradesini taşımazsa, kendine güveni olmazsa, başkalarını taklitten başka bir şey yapmazsa, geçmişle övünmezse, başkalarından üstün olmak istemezse, ülkü için ölümü göze almazsa, savaştan korkarsa o millet, içinden çürümüş demektir.

Bugün ülküler ve kahramanlar çağında yaşıyoruz. Geçmiş haklara dayanılarak davaların öne atıldığı, hesapların görüldüğü günlerdeyiz. Kan çağlayanları, kılıç şakırtıları ve gülle sesleri içinde yarının neler hazırladığını bilemiyoruz. Bu kasırga arasında, milletlerin yalnız geçmişlerini hatırlıyarak millî ülkülerine yapıştıklarını görebiliyoruz. Mazisi olmayan, yahut olup da ünutan, millî ülküsü bulunmayanlar devriliyor.

İnsanlığın tarihinde büyük kasırgalar eskiden zaman zaman gelip geçirdi. Gitgide bu kasırgalar sıklaşıyor. Bu gidikle tarih ebedî bir kasırgadan ibaret kalacak gibi gözüküyor. Bugün ayakta kalabil-mek için eskisi kadar sağlam olmak yetmiyor. Çok güçlü, çok sağlam, çok sert, çok yürekli olmak gerekiyor. Bunun da bizim için birinci şartı Türkçülük ülküsüne sıkı sıkıya yapışmaktır. Şaşırın, ürken, sapıtan milletleri tarih bağışlamıyor.

Türkçülük ülküsü bizden amansız bir vazife ahlâkı istiyor. Subay hiç yorulmadan altı saatlik tali-mini yaptırırsa, öğretmen bıkmadan öğreticilik işini yaparsa, memur sinirlenmeden halka kolaylık göstermekte devam ederse, doktor herşeyden önce yurttaşlarının sağlığı ile ilgili olursa, öğrenci herşeyden önce dersini bellemeğe çalışırsa ve bütün vazifelerle rütbelere arasında ne caka, ne gösteriş, ne dalkavukluk, ne de ilgisizlik olmadan bir ahenk kurulursa; aşağıdakiler yukarının buyruğunu ukalâhık saymaz, yukardakiler de aşağının doğru ihtarlarına kızmazlarsa, bütün karşılıklı işlerde, görüşme ve konuşmalar-da ne ikiyüzlülüğe kaçan nezaket, ne de kabalığa kaçan sertlik bulunmazsa vazifenin bizden istediği şey yapılmış olur.

Gerçekten Türkçü olmak kolay değildir. Her önüne gelen, Türkçü olamayacağı gibi, her Türkçüyüm diyen de Türkçü sayılamaz.

Her Türkçü, bulunduğu yerin vazifesini inançla yaparsa Türkçülük ülküsü sağlamlaşır, Türklük güçlenir. Türkçülerin ilk işi, vazifelerini arınmış gönül ve inanmış yürekle yapmaktır.

A t s ı z

ADRES
Feyzullah Cad. 13
Maltepe (Kartal)
İstanbul

ORHUN

Aylık Türkçü Dergi

ABONE
Yıllığı 250 K.
Altı Aylığı 150 K.
Yabancı Ülkeler için
iki misli

Sayı : 11

Sahibi ve Müdürü : Atsız

1 İkinciteşrin 1943

TÜRK LÜK FİKRİ

Dr. Mustafa Hakkı Akansel

Bu dünyada en yenilmeyen, en uzun ömürlü olan şey fikirdir. Canlı ve lüzumlu bir fikir, her çeşit zulümlere, tazyiklere zaferle göğüs gerer, tazyikin fazlalığı nispetinde çelikleşir. Ahvali, zamanı elverişli bulmadığı devirlerde, kül altındaki kor ateş gibi, için için yaşar ve kuvvetlenir.

Eğer, bütün nurlu Türk gençleri, Türk Yurdunun sevdasıyla yanıp tutuşacak olurlarsa, Türk vatani da ebediyen yaşar, her yeni batında yeniden doğar, gençleşir. Yalnız, bunun için, Türk gençliği, sinsî ve zehirli propagandaların kurbanı olmamalıdır. Zehirli fikirlerle zehirlenmemelidir.

Bu nokta, hakikaten çok mühimdir. Çünkü, bir insan nasıl inanırsa öyle hareket eder: Yurdunu sevmiyen, onu küçük gören, başka daha parlak, daha kuvvetli vatanlara imrenen bir insan, içinde yaşadığı memleket için kaybolmuş demektir. Sinsî, hâin; benliği, milliyeti eritici propagandalar bu ciheti pek iyi bildiklerinden, memleketimizde, çeşit çeşit kılıklara bürünüp, Türk gençlerini, ilericilik, insancılık gibi parlak isimler altında, Türk vatani aşkıdan ayırmak istiyorlar.

Asrî propaganda usulleri çok ince ve çeşitlidir: Türk gençliğini zehirlemek hedefini güden bu propaganda, Avrupa ve Amerika edebiyatından şaheserler tercümeleleri, kültür, demokrasi, v.s. gibi haddi zatinde makbul olan şeylerin libaslarını giyip karşımıza çıkıyor.

Geçende, İstanbul gazetelerinden birinde, en ileri fikirleri yaydığını iddia eden birisi, İsmail Hakkı Baltacıoğlunun «Türke Doğru» isimli eserindeki «Türk evi»ne hücum ediyor, sedirlerin, ot minderlerin artık bu ileri yüzyılda sökmeyeceğini, bunların «gerilik» olduğunu yazıyordu. Bu zat, terakki olarak, son sistem apartmanları, kaloriferleri, banyolu, radyolu daireleri kabul ediyor.

Bu, basit ve sathî bir düşüncedir. Filozof Kayzerling, bu «ülküye» — eğer buna ülkü demek doğru ise — «HAYVAN İDEALİ» adını veriyor.

Evet, bir milleti yükselten, ilerleten, onun istiklâlini koruyan, bu «maddî konfor,, değildir. Aksine, maddî konfor, zamanla, bir milletin azim ve irade yaylarını gevşetir, onu konforsuzluktan bedence ve ahlâkça çelikleşmiş başka bir milletin esiri yapar.

Japon evlerinin sadeliği, fakirliği meşhurdur: Hiç mobilya yoktur, masa, sandalya yoktur. Yalnız yerde bir hasır vardır. Pencereleerde cam yerine yağlı kâğıt vardır. Japon halkının gıdası gayet basittir.

Fakat, buna karşılık, bu pek fakir millette büyük bir «ruh,, , büyük bir «vatan sevgisi» vardır. Onun için, akıllara durgunluk verecek kadar kısa bir zamanda — bir milletin ömründe kırk elli yıl nedir? — her alanda bu kadar ileri gittiler. Avrupanın müspet bilgi ve tekniğini alıp hazmettiler. Her çeşit ve en son sistem fabrikalar kurdular, mükemmel zırhlılar, uçaklar, tanklar yaptılar, ve şimdi, dünyanın en büyük iki devletine kafa tutabiliyorlar.

Bunlar, hep ne sâyede oldu? Vatan fikrinin yalnız kendini düşünen fikirlere, süs, sefahat, konfor fikirlerine galebesi sâyesinde!

Ohalde, bir milleti yükselten, onu, düşmanları için korkunç bir hale koyan, onu, her türlü tecavüz yeltenmelerinden koruyan, konforlu apartmanlar, banyolu, kaloriferli daireler değildir. Onun ruhu, onun vatan aşkı, onun yardış şekli, hulâsa, onun ırkının, ruhunun, mâneviyatının kuvvetidir.

Geçenlerde, Lehistan hükümeti, mağlûp ve başka bir devletin topraklarına sığınmışken, «Polonya topraklarından bir karışına bile kimse dokunamaz» diye ilân etti. İlk bakışta, insanın buna güleceği gelir. Fakat, hakikat hiç de böyle değildir. Lehistan hükümeti, bu hareketiyle, fikrin maddeden çok üstün ve çok daha kudretli olduğunu âleme gösterdi.

Evet, bir millet, ne kadar istilâlara, paylaşmalara uğrasa da, eğer, o milletin bütün fertlerinde «vatan aşkı,, daima alevle yanan bir meşale gibi, sönmez bir şekilde yaşarsa, imha edilemez, ve ergeç, günün birinde, istiklâline, bütünlüğüne yeniden kavuşur. Bu, yine Lehistan tarihinde, görüldü.

Ohalde, şu nazik ve buhranlı devirde. Türklük fikrini, Türk Yurdunun karasevdasını, kalberimizde, her zaman canlı ve alevli tutalım.

O vakit, Türk ırkı, Türk vatani, dinç ve pervasız bir tarzda ebediyen yaşar !

ADRES

Feyzullah Cad. 13
Maltepe (Kartal)
İstanbul

ORHUN

Aylık Türkçü Dergi

ABONE

Yıllığı 250 K.
Altı Aylığı 150 K.
Yabancı Ülkeler için
iki misli

Sayı : 12

Sahibi ve Müdürü : Atsız

1 Birincikânun 1943

Savaş Aleyhtarlığı

Yazan : A t s ız

Savaş için, mutlak olarak, iyidir yahut kötüdür diye bir hüküm yürütülemez. Milletın kuvveti iyi hesaplanmadan, millet savaşa hazırlanmadan girişilen, mağlubiyetle biten savaşlar kötüdür. Fakat yabancıların elinde tutsak yaşayan urukdaşları kurtarmak, milleti daha zengin ve güçlü bir hale getirmek, bir ülküyü veya bir dini yaymak için girişilen savaşlar, zaferle biten savaşlar şüphesiz iyidir. Tarihte savaşsız büyümüş bir millet gösterilemez. Büyük devletler ve büyük medeniyetler daima savaşlardan sonra kurulur.

Bu böyle olduğu halde, ilim kılığına bürünerek yapılan savaş aleyhtarlığını her gün görüyoruz. İştahlı milletlerin yanı başında yaşayan 18 milyon nüfuslu Türkiye, varlığını korumak için savaşa ruh ve beden bakımından daima hazır bulunmağa mecburdur. Pek kuvvetli ve yırtıcı olan arslan ve kaplan, kendilerinin dörtte biri kadar olan parsa saldıramaz. Çünkü pars dövüşkendir ve dövüşte müdafaa nedir bilmez, daima saldırır. "Biz yalnız bize saldırılırsa harbederiz," düşüncesi de yanlıştır. Çünkü bu düşünce bir milleti pasif kalmağa mahkûm eder. Pasif yaşayanlar taarruz kabiliyetinden mahrumdur. Taarruz kabiliyeti ise müdafaa için dahi lâzımdır. Çünkü en iyi müdafaa taarruzdur.

Bir zamandanberi Cumhuriyet gazetesinde fikrî yazılar yazan eski dahiliye vekili Şükrü Kaya da sistemli bir şekilde savaş aleyhtarlığı yapmaktadır. Bilhassa 23 ilktegrin 1943 tarihli Cumhuriyetteki yazısı savaş aleyhtarlığının destanıdır. Bu yazı şöyle başlıyor: "**Tarih söylüyor: Harplerin en zaferlileri bile Pirus'un talihini gizlemiş,**". Bununla, en büyük zaferle biten savaşların bile o zaferle değmiyecek kadar çok kayıplara mal olduğunu anlatmak istiyor. Acaba Şükrü Kaya bu büyük hikmeti hangi tarihte okudu? Acaba Şükrü Kaya'nın, şimdiye kadar meşgul olduğu işler arasında tarih okumağa vakti oldu mu? Dahiliye vekâletine kadar çıkarılmış olan bir adamın bu yazıları insanda hüzün uyandırmaktan başka bir şey yapmıyor. Çünkü savaşmağa mecbur olan bir millete, savaş haddi zatında çok kötü bile olsa, savaş aleyhinde bulunmak o milleti yıkmaya çalışmakla musavidir. Şükrü Kaya hakikaten tarih bilseydi, dünyada şimdiye kadar yalnız Napolyonların ve Kayser Vilhelmlerin değil Fatih-tihlerin, Yavuzların, Kanunîlerin de yaşamış olduğunu düşünürdü. Napolyon Moskovaya kakar gittikten sonra esarete ölmüş olabilir. Fakat Fatih sekiz ülkeyi açtıktan sonra Fatih olarak öldü. Kayser Vilhelm de yurdundan kaçmağa mecbur kalmış olabilir. Kanunînin ölüsü ise Almanya içinden İstanbula kadar bir zafer alayı ihtişamıyla gelmişti. Savaş kötü bir şey olsaydı bugün Anadolu bizim elimizde kalmazdı. Çünkü biz Anadoluyu savaşa, su gibi düşman kanı akıtarak, kendi kanımızı da cömertlikle sel gibi dökererek aldık. Savaş kötü bir şeyse 10 yıl sonra, 1953 te İstanbulu almamızın 500 üncü yılını kutlulamayalım. Fatih lânetler savuralım. Çünkü saldıran oydu. Rumlar yurtlarını müdafaa ediyorlardı. Son iki üç asırlık tarihimizde, kıymet olarak, milletler arası terazinin kefesine "savaş," tan ve "kahramanlar," dan başka atacak bir şeyimiz olmadığı için de savaşı kutlu bilmeğe mecburuz. Aksi takdirde kendimizi inkâr etmiş oluruz ki bu da yok olmakla birdir. Savaş aleyhtarlığı tenperverlikten, zevke ve rahata düşünmekten, kendisini ülküler uğrunda feda edemeyecek kadar hodbin olmaktan doğuyor. Şükrü Kaya emin olsun ki savaş kalkarsa dünyadan kahramanlık, fazilet ve fedakârlık da kalkar ve insanların, yalnız doymak ve cinsî ihtiyaçlarını kovalamaktan başka gayesi olmayan hayvanlardan hiçbir farkı kalmaz.

A t s ız

ADRES
Feyzullah Cad. 13
Maltepe (Kartal)
İstanbul

ORHUN

Aylık Türkçü Dergi

ABONE
Yıllığı 250 K.
Altı Aylığı 150 K.
Yabancı Ülkeler için
iki misli

Sayı : 13

Sahibi ve Müdürü : Atsız

1 İKİNCİ KÂNUM 1944

Ölüm Kadar Kuvvetli !

Yazan : **Dr. Mustafa Hakkı Akansel**

Ölümü gözüne almış insanda dehşetli bir kuvvet vardır. O, bütün tehlikeleri hiçe sayar. Çünkü, bütün tehlikelerin getirebileceği en son neticeyi, « ölüm » ü, işe başlamadan önce düşünmüş ve kabul etmiştir. Kahirede, Fransız işgal kuvvetleri başkomutanı General Kleberi güpegündüz hançerliyen Türk Süleymandaki; şehirlerin sokaklarında, güpegündüz vezirleri hançerliyen Hasan Sabbâhın fedâilerindeki, Marsilyada, on binlerce askerin ortasında Sırbistan Kırallını öldüren Hırvat fedâisindeki müthiş kuvvet gibi. Alemdar Mustafa Paşa, düşmanlarına teslim olmamak için, tabancasıyla, barut fıçısını ateşlemişti. Uçaklarına bomba doldurup kendilerini düşman dritnotlarının üzerine bırakan Japon uçakçılarındaki kuvvet de, ölümü hiçe saymalarındandır. Onun için, en yeni zırhlılar, birer iskambil kâğıdı gibi batıverdiler. O uçakçılarda, kendi hayatlarını korumak kaygısı olsaydı hiçbir şey yapamazlardı.

Çanakkaledede, etrafında kimse kalmadığı ve her tarafını düşman sardığı halde, hâlâ mitralyözleriyle ateşe devam eden Türk çavuşunda ölümün müthiş kudreti vardı. Onun için, düşman, ezici üstünlüğüne rağmen, geçemedi.

Tarih, böyle milletlere "Kahraman,, der. Kahraman, ölümü hiçe sayan millettir. Türk ırkının bütün tarihi, baştanbaşa böyle kahramanlıklarla doludur. Onun için, Türk ırkı, Çin, Hindistan, İran, Osmanlı imparatorlukları gibi, büyük devletler kurdu. Çünkü, Türklerin hamurunda " Ölüm kadar korkunç ve kuvvetli,, olmak mayası vardır.

Japonyanın, pek az zamanda yükselmesinin, asıl sebebi, Japon erlerinin ve subaylarının yurt uğrunda ölümü hiçe saymalarındandır.

Ne zaman, Türk tarihini şöyle kuş bakışı bir tarzda gözümün önüne getirsem, her iki düşman kalyonuyla beraber kendisini yakan "Burak Reis,, aklıma gelir. Çanakkaledede, eski ve modası geçmiş toplarıyla bütün bir düşman donanmasına meydan okuyan topçu yüzbaşısı "Hasan Çanakkaale,, gelir.

Geçenlerde, soysuzun biri, bir dergide : "Kuru istiklâlimizden başka neyiz var?,, diye yazabilmiş. Bu, Türk ırkının benliğini, kendine güvenini eritmek istiyen sinsi ve yabancı bir propagandanın belirtisidir. Geçici bir zaman için istiklâlini kaybetmiş olan bir millet, günün birinde, bu istiklâline yeniden kavuşabilir. Elverir ki benliğini, kendine güvenini kaybetmesin. Misal : Macarlar, Rumlar, Sırlar, Bulgarlar. Fakat, zehirli propagandalarla miskinleştirilmiş, köle, uşak ruhu aşlanmış bir millet, bir daha belini doğrultamaz. O, artık, ebediyen ölmüştür. Maddî kuvvetle yenilen bir millet için, maneviyatı sağlam kaldıkça, günün birinde, yeniden canlanmak ihtimali vardır. Fakat, mânen öldürülen bir millet tam ve kat'î olarak öldürülmüş olur.

Ortaçağda, "Haçlılar,, ordularının bir elinde kılıç, bir elinde "incil,, vardı. Yani, onlar, bizi madeten ve manen öldürmek istiyorlardı. Şimdiki Türk ırkının hayatına kastedenlerin de, bir elinde "kılıç,, öteki elinde de "Karl Marksın kitabı,, var. Onlar, biz fakir Türklere "paylaşalım,, diyorlar. Neyi? Zavallı Türkün elinde, "vatanından başka,, paylaşılacak nesi var? Onlar, bize, dünyada "cennet,, vedediyorlar. Sakın aldanmayın; bu, bizi daha iyi ve sağlam bir şekilde köle yapmak içindir. "İnsancılık,, propagandası da böyledir. "Neyimiz var?,, teranesi de, bize "aşağılık duygusu,, köle, uşak ruhu aşılarak bizi daha iyi bir şekilde esir yapmak içindir. Türk ırkını "erkek ülkülerden,, uzaklaştırıp ona miskinlik aşılama içindir.

Türkün benliğini eritmek istiyen, ona köle ruhu, uşak ruhu aşılama istiyen, onu miskinleştirmek istiyen bu zehirli propagandalar, Türkler için, gökten yağın bombalardan daha zararlıdır.

Ey aydın ve yurtsever Türk gençleri! Zehirli propagandalara kapılmayın. Yurdunuzu korumak için ölüm kadar korkunç ve kuvvetli olun !

Türk vatanını ancak bu sayede yaşatabiliriz.

Dr. Mustafa Hakkı Akansel

ORHUN

BÜTÜN TÜRKLER BİR ORDU

İÇİNDEKİLER

<i>Hemşehricilik Zihniyetimiz.</i>	Nejdet Sançar
<i>Milli Şuurun Kudreti . . . . .</i>	Prof. Abdülkadir İnan
<i>Yahudi Meselesi (Dostoievski'den)</i>	R. Arsebük
<i>Seni Düşüren Eller . . . . .</i>	Nihat Sami Banarlı
<i>Türkçülere Beşinci Teklif.</i>	Atsız
<i>Orhun'un Anketi . . . . .</i>	* * *
<i>Rüya (Hikâye) . . . . .</i>	Birleroğlu
<i>Yabancı Bayraklar Altında Ölenlere Ağıt . . . . .</i>	Atsız
<i>Orhundan Sesler . . . . .</i>	Nejdet Sançar
<i>Ülküler Taarruzîdir . . . . .</i>	Atsız
<i>Tan'a Bizim Cevabımız . . . . .</i>	Külâhlıoğlu
<i>Yine mi Tan . . . . .</i>	Nejdet Özgelen
<i>Gök Türk Kağanlığının Siyasî Hayatı . . . . .</i>	Prof. Zeki Velidi Togan
<i>Son İki Osmanlı Vak'anüvisi . . . . .</i>	Mehmed Halid Bayrı
<i>Gemici (Şiir) . . . . .</i>	Bedriye Atsız
<i>Kuzgun için (Şiir) . . . . .</i>	Elmas Yıldırım
<i>Varacağım (Şiir) . . . . .</i>	Zühtü Günay
<i>Varsağı (Şiir) . . . . .</i>	Atsız
<i>Namık Kemal Töreni . . . . .</i>	* * *
<i>Okuyucularımızla Konuşmalar . . . . .</i>	* * *

14

25 Kuruş

1
Şubat
1944

ORHUN

BÜTÜN TÜRKLER BİR ORDU

İÇİNDEKİLER

<i>Başvekil Saracoğlu Şükrü'ye Açık Mektup</i>	
<i>Türk Kızı Ağlasın</i>	
<i>Birsam - ı - Saadet</i>	
<i>İrk ve Hakikat</i>	
<i>Turan İçin (Şiir)</i>	
<i>Gök Türk Kağanlığının Siyasî Hayatı</i>	
<i>Devrilen Çınarlar</i>	
<i>Millî Şair Mehmet Emin Yurdakul'un Ardından</i>	
<i>Yurdakul'a (Şiir)</i>	
<i>Dağlar ve Kahramanlar'dan (Şiir)</i>	
<i>Hayat (Şiir)</i>	
<i>Çal Ozan (Şiir)</i>	
<i>Orhundan Sesler</i>	
<i>Türk Oğlu</i>	
<i>Ülkümüz (Şiir)</i>	
<i>Orhun'un Anketi</i>	
<i>İdealist Türklere Karşı Cephe Açan Şarlatan Enternasyonalcilere</i>	
<i>İçim'e (Şiir)</i>	
<i>Turandan Sesler (Şiir)</i>	
<i>"Acem,, Güzeline Türküler (Şiir)</i>	

Atsız
Şakiroğlu Canip Sıtkı
Dr. Mustafa Hakkı Akansel
Turan Tamar
Vedat Alpaydın
Prof. Zeki Velidi Togan
Nejdet Sançar
Cemal Oğuz Öcal
Azmi Güleç
Osman Yüksel
Cavid Büyükkapınar
Sepici - oğlu
Reşide Sançar
Bekir Berk
Zühtü Günay
* * *
M. Sadık Aran
Nuri Onat
Turan Açıkel
Elmas - Yıldırım

15

25 Kuruş

1
Mart
1944

ORHUN

BÜTÜN TÜRKLER BİR ORDU

İÇİNDEKİLER

<i>Başvekil Saracoğlu Şükrü'ye İkinci Açık Mektup.</i>	Atsız
<i>Tarihçi Neşri Hakkında III</i>	Fabriye Arık
<i>Lânet (Şiir)</i>	Kemaloğlu
<i>Başvekil Saracoğlu Şükrü'ye Açık Mektup.</i>	Atsız
<i>Orhundan Sesler.</i>	Nejdet Sançar
<i>Derviş'e (Şiir)</i>	Nedim Tunçsiper
<i>Şiir (Şiir)</i>	Muvaffak Akman
<i>Efem (Şiir)</i>	Süleyman Çopur
<i>Türküm, Türkçüyüm (Şiir)</i>	H. Kemal Vurel
<i>Sarmaşık (Şiir)</i>	H. B. Çantay
<i>Yıldırım Orduları İçin (Şiir)</i>	Cavid Büyükakpınar
<i>Söyle Nerde Bulmalı (Şiir)</i>	Sepici-oğlu
<i>Gurbette (Şiir)</i>	A. İhsan Karagaç
<i>Mor Çiçek (Şiir)</i>	Bandırmalı Özâşık
<i>Kimse şüphe Etmesin</i>	Muharrem Doğdu
<i>Umumî Tahsil ve Terbiye</i>	Selma Gücüyener
<i>Orhun'un Anketi.</i>	* * *
<i>Oğuz Han'ın Ordusunu Yelteyişi (Şiir)</i>	Basri Gocul
<i>Tomris (Şiir)</i>	Mehmet Eker
<i>Yolum ve Ben (Şiir)</i>	Uslu Ozan

DİZİNLER HAKKINDA

Orhun mecmuası, 1933-1934 yılları arasındaki ilk devresinde dokuz, 1943-1944 yılları arasındaki ikinci devresinde ise yedi sayı olmak üzere toplam 16 sayı yayımlanmıştır. Atsız'ın büyük emekleriyle iki devre hâlinde çıkan *Orhun* mecmuası, içerik ve üslup bakımından kaynak bir eserdir. *Orhun*'un kaleme alındığı dönem ve Atsız'ın Türk tarihinde yanlış bilinenlere karşı gösterdiği mücadele dili, hazırlanan dizinde belirleyici unsur olmuştur.

Orhun'a katkı sağlamak amacıyla hazırlanan İçerik Dizini ve Genel Dizin'de dikkat edilen hususlar şunlardır:

Her iki Dizin'de belirtilen sayfa numaraları, tıpkıbasım sayfa altında belirtilen ve tarafımızdan eklenen (1'den başlayıp, 412. sayfada sonlanan) sayfa numaralarıdır. Sayfa üstlerinde bulunan numaralar *Orhun*'un özgün sayfa numaraları olup bu sayfalar ilk devrede yayınlanan dokuz sayıda bir bütün olarak ilerlerken, ikinci devre olan ve 1943 yılında çıkan 10. sayısından itibaren 1'den başlayarak son sayı olan 16. sayı dâhil olmak üzere müstakil olarak ilerlemiştir.

Orhun İçerik Dizini'nde her sayıda yayımlanmış yazıları, yazarları, *Orhun*'daki sayfa aralığını ve tıpkıbasımdaki sayfa aralıklarını bulabilirsiniz. Dizinde müstear ya da kısa isim kullanan yazarların gerçek isimlerine de yer verilmiştir. Ayrıca "Eser Adı" başlığı altında sıralanan yazıların ana başlıklarının yanında, makale içeriğindeki alt başlıklar da verilmiştir.

Orhun'un Genel Dizin'i ayrıntılı ve açıklamalı olarak hazırlanmıştır. Günümüzde genel kullanımda olan kelimelere dizinde yer verilmiş, Atsız'ın kullandığı kelimeler ise köşeli parantez [ ] içerisinde belirtilmiştir. Örnek: Selçuk [Selçük], Timur [Temür], Hun [Kun], Kral [Kıral] vb. Bu örneklerden hareketle, dizinde sayfa sayısı belirtilen "Selçuk" kelimesini sayfada "Selçük" olarak aramanız gerekmektedir. Aynı şekilde, okura kolaylık sağlaması amacıyla bazı kelimelerin açıklamaları ya da diğer kullanımları da köşeli parantez içerisinde verilmiştir. Örnek: Oksus [Yunanca Aral Gölü], Mûşâ [köy komünü], Li-kuan [Çin Generali], Kingan Dağlar [Kadırgan] vb. Parantez içerisinde kelimenin yerleşim yeri, kişi, rütbe, sülale, mekân vb. açıklamaları yer almaktadır. Bu açıklamalar doğrultusunda araştırma kelimelerinizde eleme yapabilirsiniz. Öte yandan okura kolaylık sağlaması amacıyla, harf sıralamasına bağlı kalarak boy, dağ, elçi, göl, ırmak, çay, mimari, sanatkâr, sülale, şair ve vilayetler aynı başlıklar altında toplanarak bir bütün olarak verilmiştir. Düz parantezlerde ( ) verilen açıklamalar ise *Orhun* metinleri içinde geçen anlamlardır. Kullanılan her iki parantez de dizin kullanımını kolaylaştırmak amacıyla eklenmiştir. Mecmua içerisinde geçen eser isimleri Dizin'de *italik* olarak belirtilmiş, eser sahibi ise yanında, parantez içerisinde verilmiştir.

DERGİLERİN İÇERİK DİZİNİ*

ORHUN 1. DEVRE (1933-1934)

1. SAYI

5 İkinciteşrin 1933

Sayfa: 1

Yazar	Eser Adı	Dergi Sayfa	Tıpkıbasım Sayfa
Hüseyin Nihâl Atsız ¹	Kuşbakışı: Orhun	1	3
Suut Kemal [Yetkin]	Millî Pragmatizm	2	4
Hüseyin Nihâl Atsız	Dün Gece (şiir)	3	5
Orhan Şaik [Gökyay]	Üç Nehir (şiir)	3	5
Hüseyin Nihâl Atsız	Türk Tarihi Üzerine Notlar I- Türkeli II- İlk Türkler	4-11	6-13
Ö. Bedii [Ömer Bedî Tardu]	İrkçılar (=Rasistler) Karşısında Biyolojik Haile	11-13	13-15
Emin Kemal	Kahvehane	13	15
Ş. Fahri	Eski Bir İddia ve Cevabı	14-16	16-18
Hüseyin Nihâl Atsız	En Eski Türk Müverrihi: Bilge Tonyukuk	16-20	18-22
Ahmet Yekta [Madran]	Musiki Aruzu	20-22	22-24
Çobanoğlu Vasfi [Vasfi Çobanoğlu]	Düşünceler	22	24
Pertev Nailî [Boratav]	Bu Gece (şiir)	23	25
Tolunay [Bedriye Atsız]	Yine Niçin Kaçtın	23	25
Tolunay [Bedriye Atsız]	Türk Kadınının Hak ve Vazifeleri	23-24	25-26
Suut Kemal [Yetkin]	Denize Karşı	24	26

2. SAYI

5 Birincikânun 1933

Sayfa: 29

Yazar	Eser Adı	Dergi Sayfa	Tıpkıbasım Sayfa
Hüseyin Nihâl Atsız	Kuşbakışı: Türk Dili	25-26	31-32
Suut Kemal [Yetkin]	Hakikî Ebediyet	26-27	32-33
Nihat Sami [Banarlı]	Ovada Akşam (şiir)	27	33

* *Orhun* dergisinde “Atsız”, “Nihâl Atsız” olarak kullanılmaktadır. Ortak kullanım olması açısından içindekiler dizininde Hüseyin Nihâl Atsız olarak belirtilmiştir.